

Doba postcovidová

Samozřejmě nikdo z nás s jistotou neví, zda už skutečně nastává. Zda na podzim nepřijde další vlna této pandemie. Osobní – a věřím, že i důležitá – poznámka k této věci. Každý z nás to může z malé části ovlivnit. Zatím nemáme jiný způsob, jak dalším vlnám (a s nimi spojeným restrikcím a úmrtím) předejít, než je očkování. Víím, že mnohým vadí, že jsou k očkování státem „tlačeni“. Jiným vadí nedostatečná prověřenost očkovacích látek. Malá skupina věřících také poukazuje na etický problém – při vývoji očkovacích látek mohla být použita lidská embrya.

Ke zmíněnému etickému problému se mohu vyjádřit „kvalifikovaně“, k těm ostatním laicky. Etickou otázku řešil i papež František, který vydal prohlášení, že i „závadné“ vyvinutá očkování jsou pro křesťana přípustná. K tomu dodávám: výrobci nejčastěji používaných látek (Pfizer, Moderna) použití lidských embryí vylučují. A pokud by snad při vývoji látky byla opravdu použita, je to sice zavrženíhodné, ale zkrátka – „už se stalo“. Pro přirovnání: je to dosti podobné situacím, kdy současná medicína dodnes používá některé poznatky získané za II. světové války zločinnými pokusy na věznicích. Je zavrženíhodné, že poznatky byly získány právě takto. To ale neznamená, že je nyní

Ilustrační foto

zavrhneme a přestaneme používat. Nikomu bychom tím nepomohli. Ty poznatky jsou zkrátka už zde. Bylo by hloupé jich nevyužít.

K ostatním námitkám: pokud budeme čekat na „prověřenost“ (kolik – pět, deset či více let?), bude se epidemie velmi pravděpodobně stále vracet. Bude to stát nedozírně škody na ekonomice i na lidských životech.

Sám osobně jsem se nenechal očkovat ani tak proto, že mám velký strach z nákazy, ale proto, že nechci být tím, kdo ji přináší jiným, zvláště starým a zranitelným.

Pokud očkování odmítne velká část lidí, bude mít nákaza stále prostor pro šíření.

Proto, opakují, nevidím zatím jiný nástroj k potlačení pandemie, než je očkování.

Chci zde ale mluvit i o dalším tématu spojeném s pandemií. Prožili jsme více než rok, během kterého byly bohoslužby i mnohé jiné duchovní aktivity po vnější stránce významně omezeny. V anketě, kterou jsme měli v minulé Cestě, jste mnozí odpovídali na to, co vám „doba covidová“ duchovně dala či vzala. Jistě zde u mnohých byly a jsou i nemalé přínosy: hledání nových cest v osobním i rodinném duchovním životě, větší důraz na četbu Božího slova, u některých lepší soustředěnost při přenosech bohoslužeb a leckteré jiné.

Je zde ale i jedno nemalé nebezpečí. Někomu může hrozit určité zlenivění, které se projeví tím, že se i nadále spokojí s přenášenou bohoslužbou. U jiných by mohl nastoupit pocit, že si k duchovnímu životu stačí sami a že společenství farnosti vlastně ani moc nepotřebují.

Byla by to velká škoda. Oslavu narozenin s někým blízkým také (pokud to není absolutně nutně) neprožívám „online“, ale osobně. Všem váhajícím tedy chci připomenout: osobní a pravidelná účast na nedělní (a třeba i některé další) bohoslužbě je důležitá a nenahraditelná. Pro ty, kteří z vážných zdravotních či jiných důvodů nemohou přijít, je jistě nadále platný i internetový či televizní přenos. My ostatní ale potřebujeme živé společenství. Ostatně – na venkovních nedělních mších svatých je dobře vidět, že si to mnozí velmi dobře uvědomujete. Ty doposud váhající tedy povzbuzuji: vraťte se mezi nás. Ne proto, že se to musí, nýbrž proto, že to všichni potřebujeme. Ježíš jistě ví lépe než my, proč nás zve: „to konejte na mou památku“.

Přeji nám všem, aby se nastávající čas skutečně postupně stával časem postcovidovým. Přeji, abychom nepřestali toužit po živém vztahu s Pánem. A abychom k tomu i využívali setkání ve společenství farnosti, které má právě k tomu sloužit.

Přeji vám také pokojný a požehnaný čas prázdnin a dovolených.

o. Petr

TY ČEKÁŠ

VÍM, ŽE NA MĚ ČEKÁŠ

DENNĚ ZNOVU

U OTCOVSKÉHO DOMU

S ROZEPJATOU NÁRUČÍ

A POHNUT LÍTOSTÍ

KDYŽ VRACÍM SE

Z KAŽDODENNÍCH

MARNOTRATNÝCH CEST

ZPÁTKY DOMŮ.

*Ať jsou letní cesty
šťastné
a celé prázdniny
požehnané
přeje redakční rada*

Májové pobožnosti

I letos jsme se během měsíce května více obraceli k Panně Marii. Májové pobožnosti byly pestřejší, v jejich vedení se střídaly Schola Juvenes, Ženský sbor, dobrovolníci z řad dětí.

A také probíhaly májové pobožnosti tak, jak je známe. Za jejich vedení patří poděkování všem, kteří se zapojili, a také díky všem, kteří se jich účastnili a vyprošovali ochranu Panny Marie pro naši farnost.

redakční rada

Průvod do polí

foto: Lad'a Herka

Třetí letošní průvod do polí jsme vykonali k soše Panny Marie u cesty do Josefova a k Turkovu kříži. Při těchto průvodech vždy vyprošujeme Boží ochranu a požehnání pro naši dědinu, pole a zahrady. Nezapomínejme se modlit za příznivé počasí i nadále.

redakční rada

Bible a my 2020/2021

V letošním školním roce se pro všechny věkové kategorie uskutečnila soutěž Bible a my on-line, a to ve třech kolech. Trvala od listopadu až do dubna. Z každého kola byli vylosováni tři výherci – do slosování postoupili soutěžící, kteří měli alespoň 12 správných odpovědí z 15ti. Z naší školy padlo štěstí na **Elen Esterkovou, Matěje Straku a Tadeáše Martínka**. Po skončení celé soutěže byli vylosováni další tři výherci, kteří odpověděli ve všech kolech bezchybně. Mezi takové řešitele patřila z naší školy **Alžběta Martínková** a sourozenci **Filip a Martin Kučerovi**. Mimo jmenované se také soutěže zúčastnila: Kateřina Kuběnová, Nela Makuderová, Pavlína Tomčalová, Veronika Kučerová, Pavel Lekavý a Jiří Tlach.

Vylosování výherci obdrželi drobné dárky, ale také byli pozváni k prohlídce Arcibiskupského paláce v Olomouci. Sem mohli přijet spolu se svými rodinami. Setkání v Olomouci proběhlo v neděli 6. června. Pro výherce byl připraven speciální program, jehož součástí

bylo i setkání s olomouckým biskupem Antonínem Baslerem.

Všem patří velké poděkování za reprezentaci školy i čas, který domu věnovali. Přejeme jim, aby je slova z Bible povzbuzovala po celý život.

Poděkování úklidovým skupinám

Jak jsme na stránkách Cesty několikrát zmínili, úklidové skupiny vznikly před více jak čtyřiceti léty. Tenkrát kostel procházel velkou rekonstrukcí, denně se muselo uklízet, aby mohla být sloužena večerní mše.

Do úklidových skupin se přihlásilo mnoho ochotných žen, které svoji službu vykonávaly i po skončení rekonstrukce. Během let postupně odcházely kvůli nemoci a stáří. Postupně se skupiny omlazují.

V letošním roce ukončily svoji službu dal-

ší ženy. Chci jim moc poděkovat, protože mnohé vykonávaly službu celých čtyřicet let. Všem uklízečkám minulým i současným moc poděkuji za jejich práci. Ať je Pán odmění a dá jim i jejich rodinám hodně zdraví a milosti.

Prosím další ženy a muže, aby se přihlásili, a tak pomohli důstojně připravit náš kostel pro sloužení mši svatých a jiných duchovních akcí. Hlásit se můžete v sakristii.

M. Š.

Deváťáci děkovali za školní léta

foto: Marek Staňa

Vzpomínka na Hedviku Janů

S Hedkou jsem se seznámila v srpnu 1994, kdy jsme cestovaly do Schönstattu, který se nachází v Porýní v Německu. Je to centrum Schönstattského hnutí, které založil P. Josef Kentenich 18. října 1914. Spiritualita tohoto hnutí je mariánská. Členové hnutí uzavírají s Pannou Marií úmluvu lásky, při které se stávají jejími nástroji, skrze něž ona působí ve světě. Tuto úmluvu jsme společně s Hedkou uzavřely 11. srpna 1994 v původní schönstattské svatynce, podle které se stávají svatynky na celém světě. Staly jsme se tak členkami Ligy schönstattských maminek.

Měly jsme hodně společného, tak jsme se spřátelily. Modlily jsme se navzájem za sebe, své děti a své rodiny. Rok nato, 1. dubna 1995, jsme obě nastoupily do zaměstnání na obecní úřady, každá ve svém bydlišti. Hedka onemocněla dřív než já. Nejdříve pracovala na poloviční úvazek, později byla nucena požádat o invalidní důchod. Zpočátku jsme si psaly, pak už jí to onemocnění roztroušenou sklerózou nedovolovalo, proto jsme si jen telefonovaly.

V roce 1999 jsem ji navštívila doma a poznala tak její rodinu. Zúčastnily jsme se

slavnosti svatých Cyrila a Metoděje v Mikulčicích, kde byl vítán nově jmenovaný biskup Petr Esterka, rodák z Dolních Bojanovic. V té době už jí nemoc začala omezovat v pohybu. Přesto se ještě několikrát zúčastnila celostátních setkání schönstattských maminek v Blansku. Dne 31. 7. 2001 jsme obě s Pannou Marií uzavřely 2. stupeň úmluvy, tzv. Bianco plnou moc, kdy jsme v naší národní svatynce v Rokoli u Nového Města nad Metují podepsaly čistý list papíru s tím, že na něj Panna Maria může napsat cokoli. Vše jí odevzdáváme na tzv. kapitál milostí, aby tak náš příspěvek mohla použít tam, kde je to nejvíc potřeba. Hedka kapitál plnila při svém utrpení velkou měrou. Duchovní obnovy v Rokoli v r. 2004 jsme se zúčastnily již obě na invalidním vozíku. V roce 2008 jsme byly v Rokoli na duchovní obnově naposledy. Od té doby jsme čerpaly sílu každá ve své domácí svatynce.

V schönstattské spiritualitě se snažíme žít motto roku. Nyní už druhým rokem schönstattské maminky čerpají sílu z motta, které je přímo ušité na dnešní dobu pandemie: „Nebojím se ničeho, vždyť ty jsi stále se mnou.“ Je to myšleno v duchovním vztahu s Pannou Marií, Ježíšem, ale také v přirozené rovině ve vztahu se svými blízkými. Hedce byli velkou oporou především její manžel a rodina, ale také její kamarádky, které jí často navštěvovaly a staraly se o ni. Pomáhali jí tak všichni něst její utrpení až do samého odchodu do věčného domova v domácím prostředí. Všem za to patří velké poděkování. Sama dobře vím, jak je to těžké v nemoci postupně odevzdávat svá omezení a být závislá na pomoci druhých. A jak je to těžké i pro ně.

Také chci poděkovat za umožnění přenosu pohřební mše svaté, které jsem se nejen já, ale i mnoho dalších schönstattských maminek takto na dálku mohlo zúčastnit

a s Hedkou se rozloučit. Děkuji za krásná slova svědectví otci P. Karasovi, kdy v homilii mluvil o tom, jak velice toužila přijmout Pána Ježíše ve svátosti a jak nesla odevzdaně a s velkou vírou své utrpení. Hedka žila svatost všedního dne. V schönstattské spiritualitě se jako maminky máme po vzoru Matky Boží stávat „malou Marií“. Myslím, že Hedka to dokázala.

Píši tyto vzpomínky večer před nedělí Božího milosrdenství. Věřím, že je Hedka u naší Královny a v milosrdné Boží náruči.

Milá kamarádko, odpočívej v jeho svatém pokoji.

Marie Harsová, Lukovany

Exodus 90 – mladí

Disciplína, modlitba, askeze, bratrství, svoboda a sblížení s lidmi. Všechno jsou to slova charakterizující duchovní výzvu Exodus 90. Pár svědectví si pro vás připravili mladí, kteří se do devadesátidenní výzvy zapojili v hojném počtu.

Exodus 90... Docela tvrdý režim, který sblíží s Bohem, buduje disciplínu a osobní vztahy s lidmi v rámci fraternity. A v neposlední řadě zaručuje dobrý time management. Skvělá zkušenost. Mohu jen doporučit.

Ondřej Petrjánoš

Díky Exodu jsem si mohla dokázat sama sobě i okolí, že sociální sítě na nás nemusí mít takový vliv, jak si myslíme. Že všechno je jen na tom, jaký my si k nim nastavíme postoj a jak moc je necháme ovlivňovat náš každodenní život. Během Exodu jsme mnozí úplně odstranili sociální sítě z telefonu a byli celé tři měsíce „mimo svět“. Ale pro mě to byly ty nejsvobodnější tři měsíce za poslední roky. I teď, dlouho po skončení, se pořád v tomto ohledu cítím svobodná a dokážu najít hranici. Kromě toho měl člověk možnost úplně zaměřit svůj pohled na Boha. Nejen skrze omezení sociálních sítí, televize aj., ale i skrze pravidelnou modlitbu a askezi v jídle. V tomto čase, kdy je všude přehřelá informace, přišel Exodus jako velká pomoc od Boha. Neměla jsem sice moc pojem o tom, jak je na tom naše země s počtem nemocných, a který bude zase nový pan ministr zdravotnictví, ale byla jsem ráda. Dokázala jsem být radostná a svobodná i v čase, kdy ostatní cítili jen strach a nejistotu. Byly to prostě tři měsíce, které mě neskutečně posunuly jak ve vztahu s Otcem, tak uzdravily každodenní starosti a nesvobody. Věřím, že každý z nás, ve své

vlastní oblasti, zažil podobné vysvobození jako Izraelité na jejich cestě z Egypta. Jsem vděčná, že jsme tuto cestu mohli jít s nimi a občas mě až zaráželo, jak podobné situace a trable zažíváme ve stejném bodě jako oni. Děkuju Bohu za to, že nás posiloval na naší cestě „pouští“ a dovedl nás až do konce.

Leona Jordánová

Jsem skutečně rád, že jsem se do EXODUS 90 zapojil. Nejvíce vděčný jsem za to, že mi pomohl zaměřit se na věci, které mají skutečný smysl. Samozřejmě, ne vždy se vše dařilo na 100 %. A na rovinu, zrušená plesová sezona nám spoustu věcí ulehčila. Při zpětném pohledu však jasně vnímám blahodárny vliv na můj duchovní život, vztahy, mysl i tělo. Kdybych měl celý program popsat jednou větou, tak jej chápu jako nástroj, který nám pomáhá růst ve všem, co je v životě podstatné. Z tohoto důvodu bych si rád EXODUS 90 ještě několikrát zopakoval.

Martin Horák

Během EXODU 90 jsem se snažila do svého života plného chaosu, prázdnoty a závislosti přinést trochu řádu, kázně a disciplíny. Bylo to pro mě ale hlavně 90 dnů prohlubování mého vztahu s Bohem. I přes některé fyzické a duševní překážky mi vždy pomáhal Bůh a skupina přátel, ve které jsme se vzájemně na naší společné cestě podporovali. Byla to pro mě zkušenost, která

mi pomohla vyřešit mnohé životní situace a také mi pomohla stanovit opravdové priority a ukázala mi směr k Bohu.

Magdaléna Bílíková

Exodus mi toho přinesl mnoho, jak po duchovní, tak i „seberozvojové“ stránce. Byla to pro mě skvělá zkušenost, kterou si příští rok asi zopakuju, i když možná v trochu upravené verzi. Ne všechny prvky askeze se mi líbily na 100 %. Doporučuji všem, co nad tím aspoň trochu přemýšlejí!

jeden z „exotů“

Závěrem je nutno dodat, že EXODUS 90 nebyl jen dokonalou rovnicí vedoucí skrze askezi k lepšímu „já“. Nešlo o výzvu typu „já to chci dokázat, aby si lidi o mně mysleli...“. Jednoduše šlo o poznání Boha. Poznat ho na naší cestě plné překážek, závislostí, nejistot a těžkostí. Uvědomit si, jakou sílu má jeho přítomnost v našich životech. Jak moc ho potřebujeme.

Všichni Exodus 90 s radostí doporučujeme!

připravil Z. Sklenský

Exodus 90 – dospělí

Jak tuto výzvu prožívali dospělí, si můžete přečíst právě zde:

V lednu mi zavolala jedna seniorka, jestli bych já, seniorka, do toho taky nešla... Šla jsem... Po roce covidových omezení jsem vnímala, že je načase, aby se do mého života vrátil řád. A Exodus byla výzva! Nebylo snadné změnit ze dne na den pohodlný „koronavirový“ režim. Něco se dařilo, něco ne. Říkala jsem si, že tato duchovní i tělesná „otročina“ bude nejspíš pro muže. A taky že ano! Původně byl totiž Exodus určen seminářistům, jejichž příprava se podobá výcviku kosmonautů, jak jsem si přečetla na jednom primičním obrázku. Postupně jsem začala objevovat bohatství starozákonní knihy Exodus i pozitiva asketických prvků. Stala jsem se součástí izraelského lidu, putujícího pouští. Lidu malověrného, selhávajícího, reptajícího, toužícího se vrátit k pohodlí egyptského otroka a k plným hrncům. Věřím ale, že i lidu znovu povstávajícího a postupně poznávajícího, že Bůh je poslal na poušť, aby se naučili záviset toliko na něm... Ne-

bylo a není to snadné. Vytvořit nové, trvalé a zdravé návyky něco stojí. Hodně stojí! Ale i tak, díky za tuto šanci! Katechetce MD i všem z fraternity děkuji!

K. Jagošová

Když jsem se dověděl o Exodu 90, cítil jsem, že bych to měl zkusit. Chtěl jsem si urovnat spoustu věcí, vztah k Bohu, k sobě, k nejbližším. Z počátku panovalo nadšení. Bylo nás asi 40 mužů všech věkových a profesních kategorií. Byli jsme rozděleni do menších fraternit, ve kterých jsme každou neděli sdíleli své zkušenosti s asketickými cvičeními a duchovní četbou. Pochopitelně, jak čas plynul, stávaly se některé disciplíny náročnější a prvotní nadšení vystřídal pokušení „řezat rohy“. Myslel jsem si, že knihu Exodus znám, ale opak se ukázal pravdou. Nikdy bych nebyl schopen proniknout do příběhu záchrany Izraele lépe, než jak jsem ho prožíval po dobu uplynulých 90 dnů. Pří-

běh Exodu mi „upravil“ můj náhled na Boha Otce, který se mi vždycky zdál v knihách Starého zákona přísný. Až po důkladném seznámení s touto knihou jsem pochopil souvislosti, které jsem dřív nevnímal. Míru pomoci, které se Izraeli dostalo, jejich zadrželost vůči Hospodinu, když byl něčeho nedostatek. A to přes všechny zázraky a znamení, kterých byli svědky. Děláme to občas i my. Hlavně mi však kniha Exodus odhalila neskutečnou trpělivost Boha Otce s vyvoleným národem.

Díky Exodu 90 se prohloubil můj vztah k modlitbě a začal jsem vnímat větší řád ve svém životě. Hlavně však - a na tom se shodla většina mužů - jsme zakoušeli vnitřní pokoj. Pravidelný noční Examen (zpytování svědomí) mi dodnes pomáhá vnímat všechny dary, kterých se mi během dne dostalo. Výsledkem je větší radost ze života. Je velmi působivé, když člověk ví, že je součástí komunity, která má společný cíl. Může se tu otevřeně hovořit, otevírat citlivé otázky, debatovat o nich a nebát se, že je někdo zneužije. Příjemným bonusem je i zlepšená fyzická kondice.

M. Novák

O Exodu 90 jsem se dozvěděl z online mši o. Karase. Exodus jsem absolvoval s mou „kotvou“, drahou manželkou. Fraternitu jsme měli jen ve dvou. Docela to fungovalo. Během dne, kdy jsme si byli pořád na očích, kvůli koronavirové situaci, jsme se vzájemně „hlídali“ a podporovali. Myslím, že manželka projevila větší vůli, přestože disciplíny byly opravdu chlapské (studená voda, cvičení, omezení v jídle a sladkostech + řada domácích a pracovních povinností). Ano, občas bylo i dusno. A do toho nás ještě potkala nákaza koronavirem. Ale zvládli jsme to bez velkého „ořezávání hran“. Hodně nám daly

společné večery při modlitbě a meditaci, řadu disciplín jsme vyloženi přivítali (absence TV, tři jídla denně, společné modlitby), jiné disciplíny byly docela „brutální“ (za mě teda úplná abstinence). Nejhorší byl poslední týden. Nakonec jsme to ale „urvali“ s Boží pomocí a pomocí mé kotvy. Jednoznačně nám to spoustu dalo, jsme jiní, snad klidnější, smířenější, spokojenější, lehčí. Snad nám tento stav chvíli vydrží. Rozhodli jsme se uchovat pravidelné společné modlitby a nějaké disciplíny v modifikované podobě. Velký obdiv i ostatním, kteří to zvládli - laťka je nastavena vysoko, ale s Boží pomocí jde všechno. Děkujeme za příležitost.

L+J Královi, Lužice

Do Exodu jsem se zapojila, abych lépe poznala Boha. Bůh je pro mě Láska. Proto bylo pro mě čtení starozákonních textů moc těžké. Cítila jsem velkou sklíčenost nad nepoučitelností nás lidí. Z toho, jak musíme stále bojovat s pokušením, hříchem. Asketická část Exodu byla také těžká - spíše pro muže. Exodus jsem nedokončila. Není pro každého. Velikonoce jsem prožívala velmi radostně. Ježíš přišel, zemřel za nás a vstal mrtvých.

účastnice části Exodu 90

K Exodu 90 mě pozvala moje kamarádka. Ona je můj duchovní vzor, proto mě překvapily její obavy z náročnosti obnovy. Snažím se každý den číst, bez televize vydržím, alkohol nepotřebuji, v jídle se omezuju celý život, pohyb mám ráda a to ostatní také nějak zvládnou. Pustila jsem se do obnovy a každý den se těšila na večerní čtení a rozjímání. Po nějaké době jsem ale začala chápat, co je na Exodu těžké. Vytrvalost a pak různé nástrahy: oslavy, večerní únava, bolest kloubů, čokoláda, film, na který se těšíte... S Boží pomocí a podporou fraternity jsem to

zvládala. Občas jsem doma mluvila o tom, co zrovna čtu, co Izraelité na poušti prožívají. Jednou se četlo o tom, jak se Izraelité klaněli zlatému teleti. Text vybízel, abychom si prošli svůj dům a život a hledali, zda také nemáme nějaké zlaté tele. Něco neužitečného, nezdravého, čemu dáváme přednost před bližními a Bohem, často upírá naši pozor-

nost... Nemohla jsem nic najít, tak jsem se zeptala svých blízkých. Netrvalo to dlouho a mé zlaté tele našli. Mami, je to vysavač!

účastnice Exodu

Děkuji všem, kteří jakkoli přispěli ke vzniku tohoto článku.

připravila K. Košutková

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Naše spolčo 70+

Scházíme se už šestnáct let. Deset žen. Naučily jsme se chválit a děkovat.

A to je velká věc. A jak nám to zpočátku nešlo...

Když je nám hodně špatně, prosíme ostatní o pomoc.

A to je velká věc. Nejsme na svá trápení samy.

Tak jako ostatní nejčastěji prosíme za své rodiny, za své potřeby. Ale vlivem těch druhých si uvědomujeme, za co všechno máme a můžeme prosit.

A to je velká věc. Nemyslet jenom na svá vnoučata a bolavá kolena.

Na závěr setkání se postavíme do kruhu, spojíme ruce a s důvěrou, že On je s námi, prosíme jednotlivě za své potřeby.

A to je velká věc. Vědomí, že ostatní se za nás přimlouvají.

Nakonec zjistíme, že je nám krásně, uvolněně a pokojně. S pokojem v srdci jdeme domů. Když zrovna neslavíme. A my slavíme rády. Bývá to fajn. Párkrát jsme byly také ve vinárně. Velmi oblíbené.

L. Fatěnová

Vedoucí biřmovanců – část třetí

Ve třetí – závěrečné části našeho seriálu vám představíme zbývající část vedoucích skupinek biřmovanců.

KRISTÍNA PODEŠVOVÁ

Je jí 20 let, momentálně pracuje v křesťanské mateřské škole v Brně. Ráda čte, cestuje, věnuje se hudbě a dětem. Biřmovance vede poprvé.

Kdo tě pro vedení biřmovanců oslovil a proč ses rozhodla tuto službu přijat?

K vedení biřmovanců mě oslovil otec Petr, ale už v den našeho biřmování jsme se s Klárkou B. po vzoru naší vedoucí Miší

Šupové rozhodly, že chceme při dalších přípravách biřmovance vést.

Co tě během příprav nejvíce překvapilo? Nebo kdo tě nejvíc překvapil?

Překvapil mě každý biřmovanec jako jedinec. Ať už jsem ho poznala během příprav víc, nebo ne. Každý má svůj příběh a buduje si svoji cestu. Je to vlastně dar být společně s nimi na cestě k jejich biřmování, poznávat každého alespoň trochu a vzájemně se rozvíjet. Není to o tom, že my vedoucí je něco učíme, ale učíme se vzájemně od sebe. A tento „princip“ společného budování mě na tom překvapil nejvíce.

Co ses za dobu vedení sama naučila? Bylo něco, co sis z příprav sama odnesla?

Učím se každou přípravou. Slyšet otcova slova o jakémkoliv tématu nebo si zopakovat některou z přednášek je vždy něčím novým, vždy mě osloví buď něco jiného, anebo i to stejné, ale většinou to mám tak, že čerpám z každého tématu znovu.☺

Jak bys současné biřmovance ohodnotila... příp. je povzbudila?

Hodnotit bych je asi nechtěla. Spíš mají můj velký obdiv v tom, že pořád tak drží v těch přípravách a že to nikdo nevzdal. Je to téměř pro každého člověka v této době náročné udržet se ve vztahu s Bohem, anebo ho dál budovat a zrovna biřmovanci jako mladí to mají o to těžší. Proto je spíše obdivuju a myslím si, že povzbuzením budou oni sami pro každého z nás.

Máš nějakou zajímavou historku, o kterou by ses podělila?

Nevybavím si teď asi konkrétní historku, ale na začátku příprav jsme si stanovili, že co si sdílíme ve skupince, v ní také zůstane.

Doporučila bys tuto službu ostatním?

Záleží asi na každém, jak to cítí, jestli je to místo pro něj. I co se týče času a schopnosti komunikace. Jinak se od nikoho neočekávají nějaké výkony, proto si myslím, že pokud někdo vnímá volání do této služby, tak by to určitě zkusit měl.☺

SOUROZENCI FILIP A VÁCLAV NĚMCOVI

Filipovi je 21 let, od Velikonoc pracuje pro rodinnou firmu jako designer interiérů. Ve volném čase se věnuje sportu, převážně florbalu. Bohužel je situace, jaká je, takže se snaží v současné době trávit čas aspoň s kamarády. Vedoucího biřmování zastává poprvé.

Vašekovi je 22 let, pracuje jako elektrikář a obsluha CNC. Ve volném čase vinaří, sportuje a věnuje se folklóru. Biřmovance vede poprvé.

Kdo tě pro vedení biřmovanců oslovil a proč ses rozhodl tuto službu přijat?

Filip: Oslovil nás s bráchou otec Petr. Říkal, že jsme čerstvě vyšli biřmovanci, takže můžeme pomoci novým biřmovancům lépe pochopit různé věci, které se v průběhu přípravy probírají.

Vašek: Jakmile jsem prošel biřmůvku, pochopil jsem mnoho věcí. Zjistil jsem, že Bůh fakt existuje, a jako by se mi otevřely oči. Ta mlha dětského světa se rozplynula, a tak jsem chtěl skrze vedoucího tuto radost dopřát i ostatním. Nebo jim s tím aspoň trochu pomoci. A tak mi dělá radost vidět tolik mladých, co se neohroženě baví o víře a touží přistoupit z celého srdce k biřmůvce.

Co tě během příprav nejvíce překvapilo? Nebo kdo tě nejvíc překvapil?

Filip: Příjemně mě překvapilo, že se na biřmování přihlásili snad všichni dobrovolně. A co víc, někteří dokonce z jiných vesnic. Asi je to tím, že otec je fakt borec.☺

Vašek: Samozřejmě naša úžasná skupinka. Nečekal jsem, že mají takový vztah s Bohem. Nádhera. Vážně, jsou mi velkou inspirací a mnohdy se za sebe aj stydím. Překvapilo mě, že už tak dokonale přemýšlí o víře a o věcech s tím souvisejících.

Co ses za dobu vedení sám naučil? Bylo něco, co sis z příprav odnesl pro sebe?

Filip: I přes to, že jsem už biřmovaný, tak mi přípravy daly víc, než když jsem se chystal na biřmování sám. Až napodruhé jsem pochopil různé věci, které jsme se učili předtím a kterých jsem si dřív nevšimnul nebo jim nerozuměl. Vlastně bych doporučil jít na vedoucího biřmování hned po tom, co jsi sám prošel biřmováním. Dá to víc nejen ostatním, ale taky tobě.

Filip Němec

Vašek: Kromě pár buchet z kuchyňky jsem si odnesl ohromnou inspiraci, kterou jsem načerpal z naší skupinky. Dále od našeho faráře si odnášám stále nové příběhy, storky a zajímavá svědectví, která má na rozdávání. Jinak se tam učím furt. Vždycky je něco, co mě posune dál.

Jak bys současné biřmovance ohodnotil... příp. je povzbudil?

Filip: Myslím, že jsou na tom lépe než my. Jsou hodně komunikativní a nebojí se svěřit. A taky jsou velmi trpěliví, i když se jim biřmování opět posunulo, stále vytrvávají. A chtěl bych je povzbudit v tom, aby vytrvali až do konce. Nebudou litovat. A hlavně ti, kteří budou chtít a budou se snažit duchovně růst i nadále. Biřmování není konec cesty, je to jen nový začátek.

Vašek: Jako jde vidět, že na nich pracuje náš otec. Jeho práce je na nich značně vi-

děť. Má z nich radost, když jich tam vidí tak moc. I kdyby někteří nebyli schopní tu haldu přednášek jakkoli zpracovávat, hlavně že sú ochotní tam aspoň dojít. Šak Bůh si přece vybírá ochotných (ne schopných). ☺

Máš nějakou zajímavou historku, o kterou by ses podělil?

Filip: *Dar radosti. O tento dar jsem prosil Duchu svatého, když jsem se připravoval na biřmování. Chtěl jsem mít radost i z těžkých věcí, a hlavně ji rozdávat ostatním. A jednou jsem zažil opravdovou radost. Bylo to loni v Medjugorii, kdy jsme šli na setkání s mládeží z Jeunesse Lumiere. Dny předtím jsme se každou chvíli modlili. Aspoň mi to tak připadalo. Bylo to sice poutní místo, a tak jsem to chápal, ale i tak toho bylo na mě nějak moc. Koupil jsem si na památku náramek s obrázkem Panny Marie. Když jsme byli na tom setkání, tak jsem si s tím náramkem tak různě hrál a když jsem se na něj podíval, uviděl jsem zrovna ten obrázek Panny Marie, jak se na mě dívá. Ten okamžik mě tak neuvěřitelně zasáhl, já se začal usmívat a chtěl jsem se modlit. Potřeboval jsem se pomodlit. Tak jak tehdy jsem se ještě nikdy rád nemodlil. Byl jsem naplněný takovou neuvěřitelnou radostí a až později jsem pochopil, že jsem pocítil skutečnou radost, tu radost, o kterou jsem Duchu svatého prosil při biřmování.*

Vašek: *Publikovatelnou asi ne.☺ Ale věřím, že každý prožije tu svou parádní událost, stačí jen přijat otcovo pozvání na různě výlety, protože s ním to fakt stojí za to.*

Doporučil bys tuto službu ostatním?

Filip: *Určitě doporučuji, jak jsem už předtím zmínil, pomohlo to i mně samotnému*

Vašek Němec

prohloubit víru a předat něco i nastávajícím biřmovancům. A určitě plánuji i nadále být vedoucím biřmovanců.

Vašek: *Určitě bych to doporučil aj ostatním. Každý má co nabídnout a je tam také mnoho z čeho čerpat. Jo a na konci je potom agapé, teda až po biřmůvce. Takže paráda.☺*

Vážíme si toho, že všichni vedoucí skupinek ochotně odpovídali na naše dotazy. Děkujeme jim za krásné a upřímné odpovědi. Vy, kteří jste s námi celý seriál odpovědí sledovali od první části, jste si jistě všimli, že všichni dotazovaní přiznávají, že vedení a služba pro druhé je pro ně obohacující. Často se také shodovali na tom, jak jsou příběhy otce Petra pro ně samotné přínosné.

Přejeme nejen všem vedoucím, ale i biřmovancům, aby je provázelo Boží požehnání na jejich životních stezkách.

připravila A. Červenková

Redakční rada

V dalším díle našeho seriálu pokračujeme v představování členů týmu, který připravuje farní Cestu. V tomto čísle se dozvíte, jak dlouho v redakci pracuje a co všechno má na starosti Mirka Červenková.

MIRKA ČERVENKOVÁ

Je druhým „služebně nejstarším“ členem v současném složení redakční rady. Pro Cestu připravuje texty již téměř 18 let. Je jí 58 let a jejími koníčky jsou především četba a sport ☺, který si nenechá ujít při vysílání v televizi. Angažuje se nejen v radě Cesty, více než 30 let zastává ve farnosti také spoustu dalších povinností.

Jak ses k práci pro redakční radu dostala?

Šlo vlastně o náhodu. Pracovala jsem v té době už ve farní knihovně a otec Petr s Alčou potřebovali připravit nějaké knížky. Při té příležitosti mě Alena oslovila, zda bych nechtěla s redakční radou také spolupracovat.

Co je tvým hlavním úkolem v radě?

Zpracovávám Okénko do farní knihovny, kam připravuji úryvky z knih, které mě oslovily. Dále chystám příběhy nebo básničky do rubrik Nejen pro staré a nemocné a Slovo pro duši a sbírám vtipy na stránku Pro zasmání.

Co tě na práci v radě nejvíc baví?

Vtipy (směje se) a práce v dobrém kolektivu, je tady sranda.

Když něco čtu a osloví mě to, hned si to dám bokem, kdyby se nám text v Cestě hodil. Stává se mi, že mě něco zaujme a mám to uložené i rok, než to použijeme. Mám už i svůj systém práce. Na prázdniny vždy připravuji veselejší příspěvky, na Velikonoce spíš vážnější a duchovnější.

Takže nemáš po těch letech problém, že bys neměla nápady, co zařadit mezi příspěvky?

Zatím ne. Vždycky se něco nového objeví.

Líbí se ti práce s kolegy v redakci?

Ano, moc se mi líbí. Sice nejsem tak ukecaná, jako ostatní, ale nevdí mi to. Když máme čtecí Cestu, užívám si, že se společně pobavíme a je veselo. Občas sice zjistím, že chci něco říct a ostatní mě nepustí ke slovu (směje se), ale i tak si to užívám.

Díky práci v radě dojdou na jiné myšlenky a je to pro mě radost.

Málokdo o tobě ví, že se při službě ve farnosti zapojuješ i v jiných oblastech. Například se staráš o farní knihovnu. Jak ses k této práci dostala?

Knihovnu jsem přebírala od pana Blahy. Původně mě pan Jan Blaha oslovil, abych ho v knihovně jen zastoupila, když byl nemocný. Protože ráda čtu, tak mi tato služba nevadila. Postupně jsem to po něm převzala kompletně.

Jaká je v knihovně nabídka knih?

Farní knihovna není jen o náboženské literatuře. Máme tu spoustu knih pro děti, povinnou četbu, dobrodružné knihy. Všechny bych tímto ráda pozvala, ať se přijdou podívat a půjčit si. Občas navrhnou otci Petrovi, jaké knihy mě zaujaly a společně se pak dohodneme, co nového pořídíme.

Co ráda čteš ty?

Myslíš kromě Bible? (směje se) Když si můžu vybrat, tak si ráda přečtu detektivku od Dicka Francise nebo Agáty Christie, mimo to mám ráda knihy o zvířatech - hlavně o koních a psech.

Máš nějakou oblíbenou knihu?

Jednoznačně Dokonalá svoboda (od Maria Calasanz Ziescheové). Kdo by měl zájem, může si ji zapůjčit v knihovně.

Máš nějaký oblíbený citát z Bible?

Mám oblíbený verš z Janova evangelia 15,2 (o vinné révě a ratolestech) - ten mě oslovil.

Mimo péči o knihovnu a farní Cestu se staráš například i o nástroje, co nosí

dívky při slavnosti Božského Srdce, o výzdobu Památníku padlých, když se zde konají mše, pereš ubrousky, které se používají při mších, a podobně. To je celkem dost pravidelných povinností. Jak ses k tomu dostala?

Už od mládí jsem pomáhala paní Hedvice Hubáčkové a Františce Salajkové chystat kytky na oltáře, a když už ani jedna z nich nemohla, zůstalo to na mně. Postupně jsem přebírala další a další povinnosti. Nástroje umučení jsem zdědila po Růženě Buchtové.☺ Obvykle se jednalo o náhodu, protože bylo potřeba pomoci a pak už mi to zůstalo. Ale já všechny tyto služby dělám moc ráda. Dávají mi smysl.

Co když sama nemůžeš některou z povinností dělat, jak to řešíš?

Zatím za mě nikdo kompletně zastupovat nemusel, ale když potřebuji pomoc, jsou tu Boženka Bílíková a Zdeňka Filipovičová, které vypomůžou. Zatím to vždycky nějak vyšlo, že jsem předem vše nachystala. Časem asi bude potřeba i můj zástup.

Máš nějaké plány do budoucna?

Hned, jak se dám zdravotně dohromady, chtěla bych na farní stránky připravit seznam knih, které máme ve farní knihovně k dispozici. Ráda bych, aby se každý zájemce mohl podívat, co tady vlastně máme. Potěšilo by mě, kdyby čtenáři knihovnu využívali co nejvíc. Chtěla bych se i zpětně čtenářům omluvit za to, že poslední měsíce byla knihovna dost zavřená, protože jsem byla nemocná.

Co bys chtěla vzkázat čtenářům Cesty?

Čtenářům přeji, ať je čtení v Cestě obohacuje, a aby si v ní vždycky našli něco zajímavého.

A co by o Mirce řekli její kolegové z Cesty:

AT: Mirka je ochotná, dělá pro Cestu, ale i kostel a farnost spoustu věcí, i když má velké zdravotní problémy. Nevzdává se, a i když to na první pohled nevypadá, je veselá, občas pošle vtípek. Další její dobrou vlastností je skromnost, myslím, že až moc velká. Spousta věcí by bez ní nebyla.

KK: Líbí se mi, jaký má Mirka smysl pro humor a jak je akční.

AČ: Mirka je vždycky ochotná pomoci. Nikdy nezapomene přinést nějaké „kalorie“ na čteci Cestu a na každou situaci zná nějaký vtíp.☺

Děkujeme Mirce za její dlouholetou práci pro redakční radu i farnost. A děkujeme jí, že nás neúnavně zásobuje novými vtípy.☺ Přejeme jí zdraví a hodně dalších inspirativních knih.

*připravila
A. Červenková*

SLOVO PRO DUŠI

Text této básně nechal astronaut James Irwin na povrchu Měsíce. Autorem básně je James D. Freeman:

Jsem tady

Potřebuješ mě? Tady jsem.
I když mě nevidíš, jsem světlo tvých očí.
I když mě neslyšíš, mluvím v tvém hlasu.
Po hmatu neznáš mě? Jsem síla tvých rukou.

Tvořím, byť nechápeš mých cest směr.
Tvořím, ač neobsáhneš smysl mých děl.
Jen v tichu nejhlubším, až tam za tvým já, můžeš mě poznat.
JÁ JSEM, však tak jako tušení a jako víra.

Přesto jsem zde. Přesto tě slyším. Přesto ti odpovídám.
Když po mně zatoužíš, tady jsem.
I když mě odmítáš, tady jsem.
A když se cítíš sám, tady jsem.
I když tě jímá strach, tady jsem.
I ve tvých bolestech tady jsem.

Otevři srdce své – přestaň se bát.
Když sejdeš z cesty, tak tady jsem.
Ty sám nic nezmůžeš, ale vše mohu já.
A ve všem JÁ JSEM...

připravila A. Tlachová

Babička, děda a prázdniny

Období prázdnin je pro mnohé babičky a dědečky nejnáročnějším obdobím, jelikož nastává služba hlídání vnoučat, když jejich rodiče musí do práce. Je to jistě období náročné, ale i dobrodružné a krásné.

Je to čas her, vaření, procházek, výletů. Čas, kdy je možné dětem předat mnohé z toho, co jim předat chceme, ale během roku na to není čas. Děti potřebují naše svědectví o Bohu a jeho lásce, o jeho působení v našem životě.

Děti také potřebují, abychom jim byli příkladem v modlitbě, abychom se s nimi modlili. Přinášíme několik pěkných modliteb pro děti:

*Dobré ráno, Bože!
Protáhnu se, protřu oči,
milý Bože, tady jsem!
Díky, že jsi stvořil nebe,
díky, že jsi stvořil zem.
Protáhnu se, protřu oči,
pohovím si příjemně,
díky, že jsi stvořil lidi,
díky, že jsi stvořil mě.*

*Žehnací modlitba
Ať všechny mé blízké chrání
mocné Boží požehnání,
ať v bezpečí mohou spát
všichni, které mám tak rád,
všichni, které máš tak rád.*

*Večer
Sluníčko zapadlo,
asi šlo spát,
Bůh je mi nablízku,
Bůh mě má rád.*

*Kopce i údolí
přikryl už stín,
Bůh je mi nablízku,
dobře to vím.*

A pro dospělé, aby nikdy neklesali na mysli, je tu modlitba Thomase Mora

*Dej mi zdravou mysl, Pane,
vidět dobro kolem nás,
ať se s hříchem nezapletu,
kéž napravím se včas.*

*Dej mi mladou duši, Pane,
co nenaříká, nereptá,
ať neberu příliš vážně,
svoje malicherné já.*

*Dej mi i chuť k jídlu, Pane,
také co bych k jídlu měl,
dej mi zdravé tělo, Pane,
bych s ním dobře zacházel.*

*Dej mi, prosím, humor, Pane,
a milost, abych chápal vtíp,
ať mám radost ze života
a umím druhé potěšit.*

red. rada

Řeholní život v České republice ŘÁD PREMONSTRÁTSKÝCH ŘEHOVNÍCH KANOVNÍKŮ PREMONSTRÁTI

MILÍ PŘÁTELÉ,

v tomto díle se zase vrátíme ke skupině kontemplativních řádů (viz přehled Cesta 1/2020) a přiblížíme si řád premonstrátů. Připomínám, že u řeholníků je jejich příslušnost k řádu uváděna u jejich jména, premonstráta poznáte podle zkratky „OPraem.“ za jménem.

KONTEMPLATIVNÍ ŘÁDY

Kontemplativní neboli rozjímavé řády se věnují primárně **modlitbě a rozjímání**, na rozdíl od řádů činných, které se věnují apoštolátu ve světě. Svoji obživu si zajišťují klášterní produkcí. Členové těchto řádů žijí ve více či méně přísné **klauzuru**, tzn. v odloučení od venkovního světa.

Vznik a rozvoj

V rámci duchovního díla svatého Řehoře VII., zvaného někdy apoštolským hnutím počátku 2. tisíciletí, vznikaly společnosti řeholních kanovníků, ve kterých byla rozjímavá modlitba spojena s apoštolskou službou.

Mezi nimi to byl i řád premonstrátů (*Candidus et Canonicus Ordo Praemonstratensis* – Řád premonstrátských řeholních kanovníků), který založil **svatý Norbert z Xanten** (1082-

1134). Po svém obrácení v roce 1115 se stal Norbert horlivým kazatelem ve své domovině. Roku 1120 se uchýlil se svými žáky do pustiny v **Prémontré** v severní Francii, kde zakládá samostatný řád, jehož hlavním úkolem a cílem je posvěcování sebe i druhých, žít s Bohem a druhé k Bohu přivádět. Šest let po založení přijal svatý Norbert potvrzení svého řádu z rukou papeže Honorie II. Tehdy se stal také arcibiskupem v Magdeburku a byl jedním z opravdových uskutečňovatelů gregoriánské reformy té doby.

Po ovládnutí Magdeburku protestanty se domohl v roce 1627 strahovský opat Kašpar z Questenberku přenesení ostatků svatého Norberta do pražského strahovského kláštera, kde jsou uloženy dodnes. Řád se brzy rozšířil do celé Evropy,

v 18. století podnikal misie i v Africe a v Americe.

Domy v českých zemích vznikaly přes kanonii Steinfeld u Kolína nad Rýnem. V roce 1140 byla založena olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem za podpory Vladislava II. kanonie na Strahově. Založení provázely bohaté panovnické i biskupské nadace, za jejichž příspěví byl vybudován klášterní chrám Nanebevzetí Panny Marie, současně zřizovaný i jako knížecí pohřební mauzoleum.

V roce 1149 vznikla kanonie Želiv s chrámem Narození Panny Marie. Roku 1193 blahoslavený Hroznata založil klášter Teplá, jehož duchovním centrem je chrám Zvěstování Panny Marie. Před rokem 1209 Lev z Klobouk založil klášter pro kanonii v Zábřovicích (dnes Brno-Zábřovice), k němuž patřily Křtiny, a hned v roce

1211 Markvard z Hrádku založil klášter pro premonstrátky v Nové Říši, který byl nejprve spravován řeholnicí ze Zábřovic a po vymření sester roku 1641 byl jimi převzat a 1733 byl povýšen na samostatné opatství.

Dalšími významnými konventy byla Litomyšl, Milevsko, Klášterní Hradisko, Louka u Znojma, Svätý Kopeček u Olomouce, Svitavy, Jihlava atd. Většinu svých klášterů ztratil řád během husitských válek.

Část kanonií obnovila svoji činnost až během rekatolizace protestantských oblastí v 16. století, kdy se stal vikářem generálního opata řádu v českých zemích, Uhrách a Polsku Jan Loheilius, od roku 1612 pražský arcibiskup. Všem kanoniím byly přiděleny farní kostely, mnohé spravovaly školská zařízení, reálky a také gymnázia v Havlíčkově Brodě, Žatci, Liberci, Rakovníku a Plzni a v 17. století také teologický ústav Collegium Norbertinum v Praze, zrušený císařem Josefem II.

Po likvidaci komunisty v roce 1950 pokračoval řád tajně v činnosti a nadále přijímal nové členy.

Organizační struktura

Premonstrátský řád je podle jazykových skupin roz-

dělen do provincií - **cirkárií**, které jsou svazkem samostatných opatství - kanonií. Pravomoci řádového ústředí s generální kapitulou a s generálním opatem v Římě nejsou rozsáhlé, slouží spíše duchovní jednotě. V čele cirkárie stojí generálním opatem jmenovaný vikář.

Českou cirkárií Řádu premonstrátů tvoří kanonie Strahov, Želiv, Teplá a Nová Říše na Vysočině; patří do ní i kanonie Jasov na Slovensku.

Charakteristika

Premonstrátský řád se řídí řeholí svatého Augustina. Svätý Norbert jako první v dějinách cirkve spojil život kontemplativní se životem činným. Řád zachovává své původní zaměření: v jeho domech se koná bohoslužba (je kladen důraz na její krásu a slavnostnost); zvláštní důraz je kladen také na liturgickou chórovou modlitbu a dodržování klášterních zvyklostí.

Druhou složkou života je vnější apoštolská práce. Upřednostňován je apoštolát eucharistický, mariánský, apoštolát liturgický, smírné a prosebné modlitby. Dalšími druhy apoštolátu chce být řád užitečný konkrétním časovým potřebám cirkve a lidí, ať to je farní správa, školství a výchova mládeže,

exercicie, domácí a zahraniční misie, práce sociální. S životem premonstrátů je též spojena činnost vědecká, kulturní a umělecká.

Premonstráti jsou kněžský řád, mají však i laické bratry. Každý dům má také svou terciářskou obec spolupracovníků, kteří se podílejí na duchovní činnosti.

Vedle řádu bratří je i řád klauzurových sester premonstrátek a při řádu existují v několika zemích také řeholní kongregace sester premonstrátek.

Činnost

Po roce 1990 začíná obnova všech klášterů a jejich působení ve farnostech. Pražský konvent je nejen střediskem duchovní činnosti (je zde noviciát a klerikát), ale i kulturní činnosti (knihovna, obrazárna, koncerty duchovní hudby, přednášky, symposia). Ke kanonii patří řeholní domy Milevsko, kde premonstráti spravují vedle farností i exerciční dům, poutní místo Svätý Kopeček a Jihlava.

V roce 1996 byl ze Strahova založen závislý dům v Holíci na Slovensku. Želiv je místem různých apoštolátních shromáždění a škol v přírodě pro děti z ekologicky problémových regionů. Začaly se organizovat akce na zdokonalování varhaníků,

duchovní cvičení a podobně.

Kněží z Teplé, která je stavebně nejnarušenějším klášterem, působí ve farnostech nejzápadnějších Čech. Klášter s kostelem, knihovnou a hospicem - hotelovým zařízením nejen pro návštěvníky, ale také pro apoštolská a kulturní setkání, je poutní místo nového typu. Jsou zde uloženy ostatky blahoslaveného Hroznaty.

Premonstráti z Nové Říše spravují několik farností v okolí kláštera. Po celé prázdniny jsou v klášteře i na premonstrátské faře ve Staré Říši pořádány pobyty pro děti a mládež. Značnou část prázdnin se tu rekreují děti s handicapem. V klášteře se pořádají koncerty, výstavy a přednášky.

Řeholní oděv

Podle tradice nosí premonstráti řeholní oděv bílé barvy. Jeho části jsou tunika, škapulír, cingulum a bílý biret. Součástí chórového oblečení je mozeta s malou kapucí.

Přijímání nových členů a formace

Dvouletému noviciátu předchází období kandidatury. U kandidátů kněžství se žádá maturita. Po noviciátě se skládají dočasné sliby na tři roky, po nich pak následují sliby slavné, doživotní.

Kláštéry u nás

Klášter premonstrátů na Strahově v Praze

Klášter premonstrátů v Teplé (u Mariánských Lázní)

Klášter premonstrátů Želiv (Vysočina)

Klášter premonstrátů Nová Říše (Vysočina)

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

I přes všechny těžkosti být jedno

Manželství vůbec není lehká věc. Být jedno, to je úkol nesmírně těžký, a proto na něj nejsme sami – je tu každodenní Boží pomoc. Pro nás je podstatné, že manželství je Boží plán, že to není nějaká druhá životní cesta pro ty, kteří lépe žít neumějí. Není to pocit, který padne na člověka, je-li tak

zvaně „mimo“: onemocní mu třetí dítě, pohádá se s tchýní, babička z druhé strany také onemocní, žena se na něj rozčílí a pak jim ještě vypadnou pojistky a on si řekne: „Celé manželství je dílo ďáblovo, to snad není možné, tohleto!“ Nic takového, manželství je dílo Boží. Věc, která je Bohem

chtěná. Navíc dnes nám i vědy zcela neteologické, jako je psychologie apod., ukazují, jak vlastně žití tohoto základního ideálu, který nám Písmo zprostředkovává, je pro člověka, pro rodinu, tedy pro muže, ženu a děti to nejpřirozenější a nejlepší.

Člověk v sobě může skutečně objevit schopnost

přilnout, přidržet se svého protějšku tak, aby ti dva byli jedno. Ale udělá-li to čtyřikrát za život, je tím samozřejmě zraněn a sám zraňuje. Protože člověk je stvořen, aby to udělal jen jednou, aby jen jednou uzavřel vztah, který nikdy nebude odvolán. Člověk ale není bytost, jak víme, tak zcela ideální. Neideálnost do manželství citelně zasahuje, což je dáno naší hříšností, náklonností naší přirozenosti ke zlu. Znamená to, obrazně řečeno, že je pro nás samozřejmě snazší se z kopce sklouznout, než do kopce lézt. Je

pro nás snazší ujet ke zlu, než se vyškřábat k dobru. A po této šikmé, poněkud kluzké ploše se pohybujeme vlastně celý život.

A přitom nám Bůh říká: „Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5, 48). Dívá se na nás s důvěrou, staví před nás vysoký ideál, ale samozřejmě počítá s reálnou úrovní člověka. Z ideálu neslevuje a člověka nezatrácuje. Protože je tu nesmírné milosrdenství Boží, projevující se v odpuštění. Jen díky Božímu milosrdenství nám může být znovu a znovu

odpuštěno. Nesobeckost a odpuštění je základní pilíř existence jakéhokoliv soužití, zejména pak manželského a rodinného.

A tak čerpejme i v prázdninových dnech sílu z Boží lásky a Boží věrnosti a učme se vytvářet jednotu v našich rodinách. Chce to velkou trpělivost a někdy i velký nadhled (zvláště, když máme třeba děti v pubertě). Není to cesta lehká, ale je to cesta vedoucí k pokojí a radosti. Bůh stojí při nás.☺

*čerpáno z vira.cz
připravila A. Tlachová*

lahy, provedena výmalba; místnosti byly vybaveny novým nábytkem atd.

„Máte to tu moc pěkné,“ hodnotí farníci nové místnosti. Sveřepě trvám na slovu „máme“. Asi je zbytečné to připomínat, ale přece: celá fara (kromě pokoje faráře) je k dispozici farníkům a především kvůli nim se tyto opravy konají.

Moc děkuji všem, kteří brigádnicky či finančně při opravách vypomohli. Není nyní v mých silách všechny vypočítat; je jich velké množství. Velmi si vaší pomoci vážím.

Když dá Bůh, budou opravy fary pokračovat v přízemí (knihovna, kuchyně a sousedící místnost).

Ať je to k užitku a radosti všech farníků.

o. Petr

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

Rekonstrukce fary

Od začátku tohoto roku probíhá po odsouhlasení farní radou rekonstrukce interiéru farní budovy. Začali jsme nejpoužívanější místností – farní učebnou. Její fotky jste si mohli prohlédnout v minulém čísle Cesty.

Po dokončení farní učebny bylo v březnu, dubnu a květnu kompletně opraveno první patro (práce jsou těsně před dokončením).

Hlavním důvodem oprav byla zastaralost elektrických rozvodů (například při

opravě farní učebny se zjistilo, že už zde hrozilo vznícení dřevěného obložení), poškození podlah a celková zastaralost celého interiéru fary. Využili jsme situaci, kterou přinesla omezení spojená s pandemií. Fara téměř nebyla využívána a různá omezení spojená s opravami tím pádem příliš „nebolela“.

V prvním patře – podobně jako předtím ve farní učebně – byla vyměněna elektroinstalace, zrenovovány pod-

Václav Čáp: Otcem pro každého – životní příběh Eliase Velly

(Kartuziánské nakladatelství Brno, 2019, 255 str.)

Je to kniha rozhovorů Václava Čápa s P. Eliášem Vellou, OFMConv, který je katolický kněz a minorita z Malty, jenž se dal zcela do služby Bohu a lidem. Na začátku 90. let 20. století překročila jeho misionářská činnost území rodné Malty a nabyla mezinárodního významu. Ze všech jeho pastoračních aktivit a osobních charismat vystupuje jeden dar, který je v současné době velmi

vzácný, a to dar otcovství. Skrze toto své obdarování inspiruje k odvaze a naději a zjevuje něco z tajemství Božího otcovství.

Marie Svatošová: Normální je věřit

(Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2009, 91 str.)

V osmdesáti intimních rozhovorech s Pánem autorka názorně ukazuje způsob, jak lze krok za krokem lépe poznávat Boha i sebe sama. Ve snaze usnadnit hledajícím čtenářům tuto cestu, nechává jim nahlédnout do hlubin

vlastní duše. Křesťany, kteří mají obavy se k Bohu veřejně přiznat, kniha povzbudí a jejich sebevědomí zdravě pozvedne. Křesťany, kteří mají Bibli zasunutou v knihovně, se snaží vyprovokovat, aby ji ve vlastním zájmu oprášili a začali s ní pracovat.

Jeden z příběhů citujeme:

MOST MEZI ZEMÍ A NEBEM

Ježíš je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval. (Žid 7,25)

Pavel VI. napsal: „Kristus je Spasitel a prostředník. Je mostem mezi námi a nebeským Otcem. On jediný nám zjevuje Boha, je jediná cesta, která nás přivádí ze země do nebe. Vydejme se tedy na cestu následování Krista, prostředníka mezi námi a Bohem.“

Pane, důvěřuji ti, že mě jednou převedeš ze země přímo do Otcovy náruče, protože mě miluješ. Ale já tu nejsem sama! Mám ráda spoustu lidí, kteří tě moc neznají, a dělá jim problém plně ti důvěřovat. Často s tebou o nich mluvím. Víš, jak se máme navzájem rádi. Věřím, že tvoje „cokoliv jste učinili“ se vztahuje i na ně. Že jejich láska a důvěra ke mně je ve skutečnosti láskou a důvěrou k tobě, i když ne zcela vědomou. Už chápu, proč tolik zdůrazňuješ nezbytnost lásky. Prosim, přimluv se u Otce i za ně. Vždyť jsi na kříži umřel za všechny! Věřím, že nakonec nikdo z nás v nebi scházet nebude.

NAVIGACE SVĚDOMÍ

Taková bude smlouva ... praví Pán: „Svoje zákony jim vložím do myslí, do srdce jim napíšu. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem!“ (Žid 8,10)

„Kdo to tu mluví?“ Ptám se řidiče v autě. „Přece džípíeska.“ Viděl můj nechápavý pohled a pokračovala: „Píše se to GPS a je to družicovým systémem, který ti určí polohu kdekoliv na Zemi. Do téhle mašinky jsem zadal cíl a ona nás naviguje.“ Opravdu: „Na kruhovém objezdu pokračujte rovně, za 200 metrů odbočte vpravo...“ Zapovídali jsme se a neodbočili. GPS pohotově nabídla náhradní řešení a bezpečně nás vedla k cíli.

Pane, žasnu nad Boží láskou a vynalézavostí. Bible mi připomíná autoatlas, v němž všechny cesty vedou do nebe. Bůh ale nemůže nikoho donutit, aby ji četl. A jsou i lidé negramotní. A co ti, kteří žili dřív, než bylo Písmo na papíře? I na ně Bůh myslel, když do lidských srdcí vložil svědomí jako GPS. S předem nastaveným cílem i s možností náhradních řešení pro případ, že ve své neposlušnosti či nevědomosti špatně odbočí. Úžasný vynález!

Robert Louis Stevenson: Černý Šíp

(nakl. Albatros, 1990, 218 str.)

R. L. Stevenson zasadil tento svůj román do pohnutého údobí anglických dějin, do

období válek dvou růží, to je do druhé poloviny 15. století, kdy o anglický trůn bojovala strana Yorků (ve znaku měli bílou růži) a strana Lancasterů (se znakem červené růže). Je to dobrodružný román, plný napětí. Na dramatickém pozadí válečných události rozvíjí osudy mladé Dicka Sheltona, který musí překonat četné nástrahy protivníků i úklady falešných přátel, než odhalí tajemství smrti svého otce. Musí projít mnohým nebezpečím a nasazovat život v krvavých bitvách, než je Richardem z Gloucesteru pasován na rytíře. Pozná i skutečné přátelství a lásku, pro niž je ochoten obětovat vše.

Tato kniha vás zavede do dávných časů mezi nejrůznější vrstvy anglické společnosti od prostých venkovanů a zbojníků obývajících temné hvozdy až po rytíře a představitelé nejvyšší šlechty. Dá vám prožít nespočetná dobrodružství a zároveň vám poví mnoho zajímavého o tehdejší době a tehdejšímu způsobu života

A navíc vám ukáže, že čestnost, obětavost, odvaha a věrnost jsou vlastnosti, bez kterých by hlavní hrdinové nikdy nemohli zdolat všechny překážky a nemohli si najít své místo v životě.

připravily M. Červenková a B. Bílíková

Cestička

Ahoj kluci a děvčata,

přátelství je v našem životě hodně důležité - o prázdninách můžeme věnovat víc času svým kamarádům.

Přejeme vám krásné prázdniny mezi dobrými kamarády.

Zatoulaný paprsek

Sova v lese v noci chytla do drápů malou myš. Ozvěna myšního vypísknutí se smekla po bludném kamenu a padla do borůvčí. Probudila sluneční paprsek.

Sluneční paprsek? V půlnocím lese? To bude omyl! Jak by mohl sluneční paprsek ležet o půlnoci v borůvčí?

A přece ležel. Ten nejdivočejší, který se celý den klouzal po hladkém jehličí. V podvečer si dal závod se zeleným konikem, hop! Kdo skočí výš. Paprsek vyhrál. A schválně zasvítil do očí mravencům, kteří spěchali s jehličím a suchými lístečky borůvčí k mraveništi. Slyšeli, že brzy sprchne a chtěli si své mraveniště spravit, aby jim do něho nenatekla voda. Paprsek jim posvítil do očí tak zblízka, že je museli přivřít. Pustili jehličí i suché lístečky a paprsku pohrozili.

Paprsek se smál. Vesele se smál a zív. Uličnictví, které za celý den prováděl, ho tak unavilo, že se položil do keřů borůvek a zavřel oči. Říkal si jen na chvíli – a už šimral červenou muchomůrku a smál se, že ji setře z kloboučku bílé šupinky. Muchomůrka se zlobila, ale co mohla dělat!

Jenomže to všechno pokračovalo ve snu. Ano, sluneční paprsek zavřel oči a usnul. Spal tvrdě a otevřel oči až o půlnoci, když ho vzbudilo vypísknutí myšky, kterou chytla sova.

Paprsek se udiveně díval kolem sebe na děsivou tmu.

„Přece se nepolekám!“ řekl si. Sluníčko nad tmou vždycky zvítězí! Paprsek si dal ruce k puse, že zavolá své další paprsky bratříčky. „Bráskové!“ volal. Jenomže sluneční paprsky neslyšely. O půlnoci svítily moc daleko a tak paprsek zůstal sám. A zůstat sám v půlnocím lese je těžké. Paprsek se vztyčil, aby zvítězil nad tmou. Ale osamocený byl tenčí než vlasek a jeho světlo nebylo téměř vidět a také na něj spadla kapka rosy.

„Sluníčko!“ křikl paprsek.

„Pojď!“... šeptl někdo paprsku: Mravenec. Jeden z těch, kterému vpodvečer paprsek schválně svítil do očí.

„Pojď!“ opakoval mravenec. „Schováš se před tmou do mraveniště!“

„Tam není tma?“ zeptal se paprsek.

„Je, ale jiná než na zemi v borůvčí. Je tam přátelská tma. Jsou v ní mí kamarádi, mravenci“.

„Jak jsem jim zasvítil navečer schválně do očí?“

„Ano. Ale už ti odpustili. Snad nemyslíš, že by někoho nechali samotného v půlnocím lese?“

Paprsek se nasoukal do mraveniště, kde si s ním mravenci vyprávěli až do rána, i když

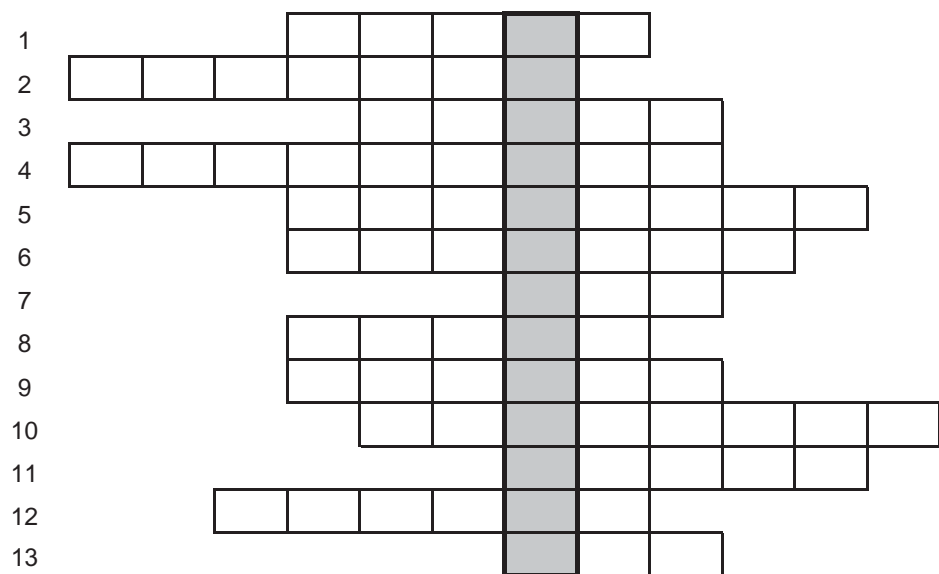
byli ospalí. Nechtěli, aby se tam jejich host cítil osamělý.

Když se nad lesem objevilo znovu slunce, paprsek se s mravenci rozloučil a slíbil, že bude hodný, a že nikomu už nebude svítit do

očí. Mravenci věděli své, že změnit se není lehké. Ale hlavní bylo, že ho noční tma nezahubila, že zase začal zářit. A s ostatními slunečními paprsky už zase svítit na jejich les.

5. července slavíme svátek dvou bratří ze Soluně, kteří roku 863 přichází na Velkou Moravu.

Bohoslužbu slouží ve srozumitelném jazyku a do něj také překládají Písmo svaté. Jak se tyto dva bratří jmenovali, zjistíte v tajence

- 1 Nedávno jsme slavili slavnost Největějšího Ježíšova
- 2 Stavby, kde se shormažd'ují křesťané
- 3 Která žena putovala z Nazareta do Betléma?
- 4 První slovanské písmo.
- 5 Rohovor s Bohem
- 6 Praotec Židů

- 7 Bohoslužba jiným slovem.
- 8 Jeden z evangelisů
- 9 Co přijímáme při eucharistii?
- 10 malá nádoba na svěcenou vodu
- 11 Kdo zabil Goliáše?
- 12 Ten, kdo porušuje 7. přikázání (obecně)
- 13 Kdo křtil v Jordánu?

Večery na faře pro děti

I letos se konala odměna pro děti, které chodily nejčastěji na roráty. Kvůli opatřením se pořádal večer dětí na faře, který byl sice ochuzen o spaní v Klubu maminek, ale ani tato změna ho nepřipravila o skvělou zábavu a radost zúčastněných.

Večer jsme začali bojovou hrou, jejíž splnění spočívalo na zodpovězení třiceti otázek nejen z Bible, ale i z křesťanského života. Když jsme se všichni dostatečně zapotili, čekaly nás špekáčky.

Po opékání i zmrzlině jsme si šli zahrát míčové hry, abychom spálili všechny nabrané kalorie.☺ Pak jsme se pomodlili večerní modlitbou. Celý večer jsme zakončili filmem s názvem Oliver Twist.

Nechci mluvit za všechny, ale myslím, že večer se opravdu moc vydařil. Všem, co nám tuto akci připravili, moc děkuji za pevné nervy a odhodlanost udělat něco takového, zvláště díky o. Petrovi.

Pavlaína Tomčalová

Večer na faře pro mladší děti proběhl o týden dříve. Nechyběly různé hry, bylo veselo, děti si to užily jak můžete vidět na fotkách výše. Zapojit se musel i stárnoucí kněz.☺
Děkujeme rodičům, kteří večer pro děti připravili.

PRO ZASMÁNÍ

Dva faráři si povídají: „Mně jsou ze všech sportovců nejsympatičtější cyklisti.“

„Proč?“

„Protože se starají o svoje duše.“

Nedivím se, že Armstrong dopoval.

Je totiž nadlidský výkon být první na Měsíci, stát se jazzovou legendou a ještě k tomu sedmkrát v řadě vyhrát Tour de France.

Cyklistu při závodě srazilo doprovodné auto, rozmázl se mu na předním skle. Když dopadl na zem, zázračně se oklepal a závod za vydatného povzbuzování diváků dokončil.

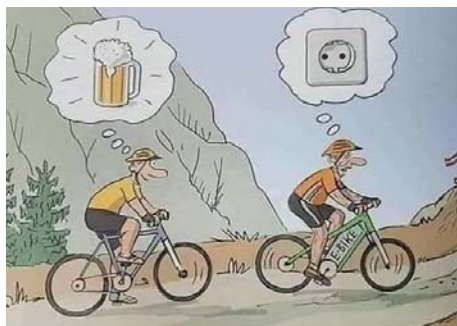
Následně byl však bohužel diskvalifikován - nedovoleně se totiž svezl na autě.

Rozčiluje se vítězný cyklista po projetí cílem: „Který rošťák mi odmontoval brzdy?“

Cyklista měl defekt, zdržel se a peloton mu ujel. Snažil se ztrátu dohnat, ale marně. Když už byl skoro na dně svých sil, zeptal se kluka stojícího před domem: „Jak daleko je přede mnou peloton?“

„Já nevím,“ povídá kluk. „My tu bydlíme teprve týden.“

Jedou dva závodníci Tour de France, jeden při tom čte noviny na mobilu a po chvíli říká: „Ty hele, Franto, asi bychom měli přidat, protože ti první už jsou v novinách!“

Opravdový rozdíl mezi kolem a elektro kolem.

Jak se jmenuje nejlepší cyklista všech dob?

Peloton.

V rámci přípravy na cyklistické závody naši borci už dva dny krouží pedály. Včera je ukroutili Francouzům a Italům.

Bezprostřední dojmy vítěze cyklistické Tour de France: „Necítím záda, necítím nohy, necítím ruce... cítím se dobře.“

Já mám hrůzu z toho, že až jednou zemřu, tak manželka začne rozprodávat mé cyklo-harampádie za ceny, za jaké jsem jí tvrdil, že jsem ty věci koupil.

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu a krácení článků
Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice